

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ประตูเปิดแล้ว

(นักเรียน ๕๖ คนชั้น ม.๖/๑๘ ครับ) ชั้น ม.๖ ม.๗ กับหลวงตาที่เรียนจบชั้น ประถม ๓ มันเข้ากันไม่ได้ใช่ไหมล่ะ พวกลูกหลานเรียนจบ ม.๖ ม.๗ หลวงตาที่เป็นครูสอนนี้จบประถม ๓ ก็เป็นความจริงจะให้ว่าไง คือแต่ก่อนไม่มีประถม ๔ ครูก็ประถม ๓ เรายังจำได้ หลังจากนั้นมาก็มีประถม ๔ ,๕ เรื่อยเลยแหละ ตอนที่เราเรียนไม่มี จบประถม ๓ แล้วใครจะเรียนต่อก็ให้ไปเรียนมัธยมที่อุดร มีเท่านั้น โรงเรียนมัธยมเขามีที่อุดร ส่วนนอกๆ มีแต่ประถม ๓ ทั้งนี้ ถ้าใครต้องการจะเรียนมัธยมก็ให้ไปเรียนที่นั่น เสียปีละ ๑๐ บาทหรือเทอมละ ๑๐ บาทเราจำไม่ได้แหละ แต่เราไม่ได้ไปเรียน จบป.๓ แล้วออกเลย

มาพลิกเรียนใหม่ที่นี่ เลยเรื่อยเลยไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ เรียนธรรมก็เหมือนกัน เรียนธรรมก็เปรียญ ๓ นักธรรมตรี โท เอก ๓ ประถมก็ ๓ เลยมีแต่ ๓ นะเรา สามสาม เป็นเก้า จากเปรียญ ๓ ประโยคแล้วป็นขึ้นเขาเลย ในป่าในเขา ได้รับโอวาทอย่างถึงใจ จากพ่อแม่ครูอาจารย์นั่น คือเรียกทั้งพ่อทั้งแม่สนิทใจ เพราะฉะนั้นบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายเรียกครูบาอาจารย์จึงเรียก พ่อแม่ครูบาอาจารย์ คือเป็นทั้งพ่อทั้งแม่ ทำบุญทำคุณแก่ลูกศิษย์ลูกหาละเอียดลึกซึ้งมากก็คือครูบาอาจารย์ จึงเรียกว่าพ่อแม่ครูจารย์นั่น

จากนั้นพอจบแล้วก็ออกเลย ออกกรรมฐานปฏิบัติ พอพูดอย่างนี้ก็จะระลึกถึง หลวงปู่คำดี วัดถ้ำผาปู่ ตอนที่เราเรียนหนังสืออยู่นั้น จากอุดรก็ไปโคราช ไปเรียนหนังสือที่โคราช ท่านอาจารย์คำดีท่านไปอยู่วัดป่าศาลวัน โคราช มีหลวงปู่สิงห์ หลวงปู่มหาปิ่น เป็นครูเป็นอาจารย์ หลวงปู่มหาปิ่นซึ่งเป็นน้องชายของหลวงปู่สิงห์นั่นเป็นเจ้าอาวาสวัดศรีทธาวรม อยู่ตะวันออกโคราช ติดกันเป็นชานเมือง ท่านอาจารย์สิงห์อยู่วัดศาลวัน ท่านอาจารย์คำดีท่านอยู่วัดศาลวัน

เราเรียนหนังสืออยู่โคราช จะเป็นนิสัยอะไรก็พูดไม่ถูก หากเป็นความสมัครใจ ฝังอยู่ลึกๆ เรียนหนังสือถ้าวินไหนท่านประชุม คือ ๔ วันประชุมที่หนึ่ง ตอนบ่ายโมงเราไม่ลืมนะ ๔ วันประชุมหนหนึ่ง ตอนกลางวันบ่ายโมง ถ้าวินไหนไม่ตรงกับเรียนหนังสือเราต้องไปฟังเทศน์ที่วัดศาลวัน หลวงปู่สิงห์เป็นผู้เทศน์ (สิงห์ ชันตยาโคโม) จึงได้สนิทสนมกับหลวงปู่คำดี ท่านอยู่วัดศาลวัน ตอนเจอกันนี้รู้สึกนานแล้ว เราออกปฏิบัติหลายปีแล้ว เวลาพูดกันที่แรกเราเรียนหนังสืออยู่ คือเราบอกว่าเราหยุดจากการเรียนนี้เราจะออกปฏิบัติกรรมฐาน เราพูดตรงๆ อย่างนั้นละ แต่นิสัยรักความสัตย์ความจริง พอหยุด

การเรียนก็ออกจริง ๆ ออกปฏิบัติมาตั้งหลายปี คือผ่านไปถึงพ่อแม่ครูจารย์มันมาแล้วหลายปี จึงได้มาพบกัน

โธ้ย ท่านพูดหยดย้อย พูดไม่ถูกนะ ทำไมท่านมหาจึงมีคำสัตย์คำจริงเอานักหนา ว่างั้นนะ ผมไม่ลืมนะตั้งแต่ท่านมหาไปฟังเทศน์หลวงปู่สิงห์อยู่ที่วัดศาลวัน วันท่านประชุมตอนบ่ายโมง ๆ เห็นท่านมหาไปอยู่เสมอนได้สนิทสนมกัน แล้วท่านมหาว่าหยุดจากการเรียนนี้จะออกปฏิบัติกรรมฐาน แล้วทำไมจึงพูดมีคำสัตย์คำจริงเอานักหนา อันนี้เราผ่านพ่อแม่ครูจารย์มันมานานแล้วแหละ รู้สึกท่านพูดด้วยความเมตตาสนิทสนมจริง ๆ ไว้วางใจจริง ๆ กับเรา ทำไมพูดจึงมีคำสัตย์คำจริงเอานักหนา ว่างั้น ผมจำไม่ลืมนะ ท่านบอกว่าท่านหยุดจากการเรียนแล้วท่านจะออกปฏิบัติกรรมฐาน แล้วออกจริง ๆ ท่านว่างั้น แล้วก็ผ่านครูบาอาจารย์องค์สำคัญ ๆ มาเสียด้วย จึงได้คุยธรรมะกัน

เราก็พูดตามความสัตย์ความจริง คือท่านก็เป็นธรรม สุดท้ายธรรมปฏิบัตินี้เกี่ยวพันกันกับเรา ท่านอาจารย์คำดีนะ คือเราอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มันมาเรียบร้อยแล้ว มาพบกันที่ขอนแก่นที่ว่าสามเหลี่ยมทุกวันนี้ นี่ดงนะนั่นสามเหลี่ยม อยู่ตะวันตก ขอนแก่น ติดขอนแก่น แต่ก่อนเป็นดงทั้งหมด เขาเรียกวัดศรีฐาน อยู่ในดง ตอนกลางคืนท่านนิมิต นิมิตท่านรู้สึกแม่นยำมากไม่ค่อยผิดพลาด ท่านจัดพระมาเฝ้าที่ศาลาไว้เลย ท่านบอกว่าเมื่อคืนนี้ได้นิมิต จะได้พบพระองค์สำคัญเร็ว ๆ นี้ ท่านบอกของท่านเอง จะได้พบกับพระองค์สำคัญเร็ว ๆ นี้ เลยให้พระมาเฝ้าที่ศาลา

พระองค์นั้นจนจำได้เราก็ดี ชื่อพระสวด เราไปองค์เดียว ขโมยหนีจากหมู่เพื่อน คือหมู่เพื่อนติดพัน หาอุบายวิธีการมาเยี่ยมโยมแม่ ไม่งั้นหมู่เพื่อนติดพัน ไปไม่ได้ ก็ออกทางโยมแม่เลย ก็ไปเยี่ยมโยมแม่จะไปหาความวิเวกที่ไหนเราว่างั้น มาพักกับโยมแม่สองคืนเปิด จึงได้ไปพบท่านที่นั่นละ คุยธรรมะกันอย่างสนิทสนม ท่านบอกว่าจะได้พบพระองค์สำคัญเร็ว ๆ นี้ ท่านให้พระมาเฝ้าศาลา

ที่นี่เราก็ดูศาลา ศาลาก็เป็นศาลากรรมฐานล้วน ๆ เรียกว่าศาลาธรรมะจริง ๆ ไม่ใช่ศาลาสั่งสมกิเลสทรูหราฟูฟ่าย่างศาลาวัดป่าบ้านตาด หลังนี้แล้วก็หลังนั้น นี่มันคลังกิเลส เข้าใจไหมล่ะ หรุ ๆ หรา ๆ ฟู ๆ ฟา ๆ ศาลาหลังนั้นไม่ใหญ่นะ ท่านก็เล่าให้ฟังว่า ที่ท่านมานี้ท่านอาจารย์ท่านสั่งให้มาเฝ้าศาลา คือพระองค์นี้ยังไม่รู้เราว่าเป็นใครนะ ก็เราไปองค์เดียว ท่านก็เล่าไปตามประสาของท่านเราก็สนุกฟังละซี

ท่านเล่าให้ฟังว่าจะได้พบพระองค์สำคัญเร็ว ๆ นี้ ให้ผมมาเฝ้าศาลา เราก็ถามว่ามาเฝ้าได้กี่คืนแล้ว ได้สองคืนนี้แหละ เราก็ดูศาลา ท่านให้มาเฝ้าศาลานี้มาเฝ้าตามที่พูดนี้จริง ๆ หรือท่านมีอุบายวิธีการใดให้มารักษาสิ่งของที่มีค่าในศาลานี้ เรามองดูศาลาก็ไม่เห็นมีอะไร กระโถนก็กระโถนไม้ไผ่ ตัดครึ่งกระบอกไม้ไผ่เป็นกระโถน เราดูก็ไม่เห็น

มีอะไร เราก็เชื่อละว่าเป็นนิมิตของท่าน เวลาพระองค์นี้ถามชื่อ เราก็ว่าจะถามไปทำไม ท่านก็ตอบมีเหตุมีผล อ้อ เวลาพบกับครูอาจารย์แล้วก็ต้องไปเล่าให้ท่านฟังว่าชื่อว่า ยิ่งไงต่อยิ่งไง เราจนตรอกก็เลยบอก พอว่าชื่อบัว หือ ไม่ใช่อาจารย์มหาบัวหรือ เอาอีก ละ ใช้แล้วเราว่างั้น โอ๊ย ท่านอาจารย์ท่านพูดถึงอยู่ตลอด ต้นเทศน์หรือปลายเทศน์รู้สึก จะมีเกือบว่าทุกครั้ง ยกท่านอาจารย์ขึ้นตลอดเลย

พระเหล่านี้ถ้าไปอยู่กับท่านมหาบัววันไม่ถึงสามวัน ถูกท่านขับแตกกระจัด กระจายไปหมดเลย คือท่านไม่ดู เข้าใจไหม อยู่กับท่านก็อยู่อย่างนั้นท่านว่างั้น ถ้าไปอยู่กับท่านมหาบัวแล้วไม่ถึงสามวัน พระเหล่านี้ถูกขับหมดเลย ไม่ว่าจะก่อนเทศน์หรือหลังเทศน์ท่านจะนำมาพูดเสมอ ที่นี้ก็มาขบขันตอนเช้านะ หูเราดีนี่ ท่านนั่งตรงนี่เรานั่งอยู่ข้างนี่เป็นองค์ที่สองของท่าน พระนั่งเป็นแถวไป

ที่ขบขันนะ พอพระเอาปิ่นโตเอาหม้อข้าว อาหารเข้ามาหาท่าน จัดถวายท่าน พอพระก้มหน้าเข้าไปที่ไรท่านจะกระซิบ รู้ไหมเสีย ท่านบอกว่าเสียรู้ไหม ท่านกระซิบพระ ที่นี้เรามันหูดิ พระองค์ไหนก้มเข้าไปนี้ รู้ไหมเสียอยู่ข้างหลัง ระวังให้ดีนะ กระซิบแล้วองค์นั้นออกไป องค์นี้เข้ามา องค์ไหนเข้ามาหาท่าน ท่านถึงกระซิบนะ กระซิบที่ไรก็ รู้ก็คนหูดินี้ รู้ไหมเสีย ท่านว่างั้น ระวังให้ดี ๆ กระซิบแล้วออกไป ๆ องค์ไหนออกไปแล้ว ก็รีบไป ๆ พอตื่นเช้าวันหลังนี้รู้เรื่องแล้วว่าเป็นเรา พระในวัดนั้นเรียกหมดเลยนะ ก็สมเหตุสมผลที่ท่านว่า ถ้าไปอยู่กับท่านมหาบัวพระเหล่านี้จะถูกขับไล่หมด พอเข้ามาแล้วท่านกระซิบว่า นี่เสีย รู้ไหมเสีย ขบขัน

นี่จะได้พบกับท่าน คุณธรรมะกันสนุก คืบแรกสองทุ่มถึงห้าทุ่ม คืบที่สองสองทุ่มถึงหกทุ่ม คืบที่สามสองทุ่มถึงตีหนึ่ง เฉพาะสองต่อสองคุณธรรมะกันกับท่าน นี่เกี่ยวกับเรื่องท่านอาจารย์คำดี ท่านพูดถึงเกี่ยวข้องกับเราอยู่ตลอดเวลา รู้สึกท่านจะมีความเมตตามากอยู่ เพราะฉะนั้นเวลาพระก้มหน้าเข้าไปหาท่านท่านจึงกระซิบว่า รู้ไหมเสีย บอกแต่เสียทั้งนั้นไม่ได้บอกธรรมดา รู้ไหมเสีย ให้ระวังนะ บอกให้ระวังนะเสีย เลย ขบขันเราก็ดี ท่านกระซิบพระของท่าน ท่านนี้กว่าเราจะไม่ได้ยิน เราก็ได้ยินทุกคำเพราะหูดินี้ พอใครก้มเข้าไปใกล้ ๆ ท่าน รู้ไหมเสียอยู่ข้างหลัง มีแต่เสีย ๆ ขบขันดี

ท่านอาจารย์คำดีท่านใจดี ไม่เคยดูดำใครเลย เหตุที่ท่านไม่ดูดำนี่ก็คือท่านตั้งความสัตย์ความจริง ท่านเล่าให้ฟัง ดูท่านเรียบตลอดเวลาเลย เราจนตายใจเลยว่าคุณนิสัยท่านเรียบร้อยสวยงามมาก เราก็ได้ชมท่าน ที่นี้เวลาสนทนกันจริงๆ แล้วท่านเล่าให้ฟังว่าคุณนิสัยเดิมผมไม่ได้เป็นอย่างนี้ท่านมหา นิสัยเดิมผมใจร้อนวู่วาม ทำอะไรไม่ทันใจปาเข้าป่าเลย เป็นถั่วเป็นจวนเป็นอะไรก็ตาม ไม่ทันใจปาเข้าป่า ๆ เลย ที่นี้ก็ไปเจอเอา

ณครั้งหนึ่ง เขาเอาผ้ามาบังสุกุลก็เอามาตัดสบง เณรเย็บสบงให้ท่าน ทีนี้เณรเย็บสบงผิด เอามาดูเห็นเย็บผิด เราเลยจับสบงนั้นฉีกต่อหน้าเณรเลย นั่นละนิสัยเดิมท่าน

พอฉีกต่อหน้าเณรแล้ว เณรเสียใจไปนั่งบังเสาห้องให้อยู่ ท่านไปเจอเณรกำลังนั่ง ร้องไห้ฟังเสาอยู่นั้น โอ้โฮ เราฉีกผ้าต่อหน้าเณรนี่เป็นความเสียอกเสียใจเณรเป็นอย่างมาก นิสัยของเราถ้าจะปล่อยให้เป็นอย่างนี้มันจะไปใหญ่ ดีละเณรนี่เป็นอาจารย์ของเรา นั่นฟังซิท่านพูด ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่ใช่กิริยาอย่างนี้เป็นอันขาด เราจะใช้ กิริยามารยาทเรียบร้อยสวยงามสงบเสงี่ยม จะไม่ดูใครเลย ท่านว่านั่น ตั้งแต่นั้นมาผมก็ไม่เคยดูใครเลย กิริยาอาการนั้นลบบอกหมด เพราะฉะนั้นกิริยาผมจึงเป็นอย่างนี้ ท่านว่านั่น เราถึงได้รู้เรื่องท่าน แล้วท่านเรียบตลอดนะ

ท่านฝึกหัดนิสัยได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ท่านเรียบ เพราะฉะนั้นท่านถึงได้ยกเรา ขึ้น พระเหล่านี้ถ้าไปอยู่กับท่านมหาบัวแล้วไม่ถึงสามวัน ถูกท่านขบหมดเลย คือท่านไม่ดู เราก็อย่างว่า รู้ไหมเสื่อ ท่านกระซิบพระ รู้ไหมเสื่อ ท่านบอกว่าเสื่อ ให้ระวังนะ แต่ก็ เป็นมงคลอันหนึ่งเหมือนกัน พอตื่นเข้ามาวันหลัง วันนั้นไม่ทราบ พอวันหลังลงไป ศาลาดูพระนี่เรียบหมดเลย พระทั้งวัดเรียบหมดเลย คงกลัวเสื่อ เราก็ไม่ลืมนะท่าน อาจารย์คำดี

อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว ถึงวาระที่จะพุดก็พุด เพราะท่าน ถ้าพุดภาษาเต็มเม็ดเต็มหน่วยของภาษาธรรมก็ว่า ท่านยกเรามากทีเดียวท่านอาจารย์ คำดี ท่านชมเชย ยก นับถือเคารพ ถ้าพุดเป็นภาษาธรรมก็เรียกว่าท่านเคารพธรรมของ เรามากกว่านั้นเถอะ ทีนี้ก็มาถึงวาระที่นี้ละ ท่านเดินจงกรมอยู่ วัดถ้าผาปู่เราไม่เคยไปนะ พบกันอยู่ข้างนอกวัดถ้าผาปู่ สนทนสนมกันมานาน แต่เข้าวันนั้นตอนตีสี่ตีห้า จิตของท่านกำลังหมუნ เดินจงกรมไปมาอยู่ จิตมันติดปัญหาเจ้าของเอง เหมือนหอกเหมือน หลาวที่มประสานกันเข้ามาอย่างนี้ มองหาใครก็ไม่เห็น นี่ท่านสนิทกับเราแล้วแหละ มองเห็นแต่ท่านมหา ท่านว่านั่น มองหาใครก็ไม่เห็น มองเห็นท่านมหาจะแก้ปัญหานี้ได้

ปู่บ๊อบออกจากทางจงกรมมาก็มาจูดรูปจุดเทียน มีแท่นพระอยู่ข้างล่าง เป็นสอง ชั้น ชั้นล่างก็มีแท่นพระ ข้างบนก็มี มาท่านก็พุดจนเรตกใจนั่นแหละ โอ๊ย ทำไมท่าน อาจารย์พุดอย่างนั้น ขอให้พุดเต็มหัวใจเถอะท่านว่านั่น คือท่านจูดรูปเรียบร้อยแล้ว ไหว้พระเรียบร้อยแล้วก็ว่า ขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน ท่านพุดท่าน อธิษฐานในจิตของท่าน แล้วก็ดลบันดาลวันหลังเราก็มาริจริงๆ มาหาท่าน ถึงได้คุย ธรรมะกัน พอคุยท่านปิดประตู หกโมงเย็นเราเข้าไปหาท่านสองต่อสอง ปิดประตูหมด เลย จนกระทั่งสองทุ่มถึงได้ออกมา พระเณรประชาชนเต็มหมดข้างนอก

ใครจะบอกใครก็ไม่ทราบแหละจึงเต็มอยู่ข้างนอก ไม่มีใครเข้าได้ มีแต่เรากับท่านสองต่อสองคุยกัน พอถึงสองทุ่มแล้ว ตอนนั้นละตอนท่านร้องไห้กึกขึ้น ปัญหาอันว่านี่แหละ ปัญหาที่ว่าเหมือนหอกเหมือนหลาวที่แทงหัวใจนี้ มองเห็นแต่ท่านมหาเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงได้จุดธูปเทียน ท่านจึงว่าขอให้พุดเต็มหัวใจเถอะ ท่านมหาอย่าว่าอะไรเลย ขอให้พุดเต็มหัวใจผมเถอะ จิตของผมพุ่งต่อท่านมหา มันก็บันดลบันดาลเราไม่เคยไปนะวัดถ้ำผาปู่ พอตื่นเช้าขึ้นเราก็มองไปแหละ แต่ไปค้ำที่วัดท่านอาจารย์ชอบคืนหนึ่ง วันหลังถึงได้มาหาท่าน ท่านยังว่า โอ้ มาเร็วอยู่นะ เราไม่เคยไปนะ ก็บันดลบันดาลไป จึงได้คุยธรรมะถึงข้อนี้ละ ท่านร้องไห้กึกเลยเชียวนะ คือเราแก้ปัญหานี้ละ พอท่านเล่าปัญหาเรียบร้อยแล้วเราก็มองธรรมะท่าน แก้ปัญหาท่าน ท่านร้องไห้กึกเลยเออ อย่างนี้ละที่นี้ เปิดแล้วที่นี้ ท่านวางใจ เปิดแล้ว ประตูเปิดแล้วมีแต่จะเข้าเท่านั้นละ ท่านร้องเสียงลั่นเลย สองต่อสองนะ คือมันถึงใจท่าน ตอบได้ถูกต้องความหมายว่าฉันเออ เปิดแล้ว ประตูเปิดอ้าแล้ว ยังแต่จะเข้าเท่านั้นเอง

จากนั้นมาไปหาท่านที่หลังพอดีท่านหุหนวกแล้ว จะถามท่านก็มีคนอยู่ข้างนอกไม่เหมาะ ธรรมะนี้เป็นธรรมะจำเป็นโดยเฉพาะ จะถามท่านได้ยังไง ก็เลยเขียนหนังสือย่อๆ เท่าฝ่ามือนี้ เขียนปัญหาถามปัญหาท่าน พอท่านรับจดหมายแล้วท่านยกจบขึ้นเลย ท่านก็ตอบ ยิ้มแล้วตอบ ท่านตอบเสร็จแล้วยื่นมาให้เราเราก็อ่าน พออ่านดูแล้วเราก็มองย่อๆ อีก ท่านก็ทำแบบเก่านั้นละ ท่านยิ้ม ก็เป็นอันว่ายุติเรียบร้อยแล้ว ปัญหาจิตใจทะลุหมดเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่นั้นมาก็เลยไม่ได้คุยกัน แต่ว่าผ่านได้แล้วว่าฉันเถอะนะเรียบร้อย ท่านก็มรณภาพไป นี้อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุนะ อัฐิของท่านอาจารย์คำดี

มีแปลกที่ท่านนิมนต์เราไปวันนี้ เราก็มองไม่เคยไปวัดถ้ำผาปู่ เหตุใดมันถึงบันดลบันดาลให้ไป มันก็แปลกนะ ไม่เคยไปเลยวัดถ้ำผาปู่ พบกันอยู่ข้างนอกต่างหากเราไม่เคยไปถ้ำผาปู่ แต่วันนั้นมันดลบันดาลอะไรก็ไม่รู้ อู๊ย มาเร็วนะท่านยังว่าอีกด้วย มาเร็วอยู่นะท่านวางใจ จึงได้คุยธรรมะกัน ท่านร้องไห้กึกเลย นี่เห็นใหม่ปัญหา ถ้าหากว่าแก้ไม่ตกนี้พีดกันอยู่นั้นจะเป็นจะตายจะสลบไสลนะปัญหานี้ เพราะฉะนั้นครูบาอาจารย์จึงสำคัญ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเหนือกว่าพอเล่าไปปืบท่านแก้ปืบเดี๋ยวนี้ขาดสะบั้นไปเลยอย่างเรากับพ่อแม่ครูจารย์มัน อย่างนี้ละ

บางที่ขึ้นหาท่านวันละสองหนก็มี เพราะตอนท่านป่วยจิตของเรากำลังหมุนเป็นธรรมจักรตลอดเวลาเลย ที่นี้จะถามใครละ ก็มีแต่ท่านองค์เดียว ท่านนอนอยู่นะ ขึ้นไปกราบเท้าท่านเลย ท่านนอนเหมือนหลับแต่ไม่ได้หลับ สำหรับเราเองพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ไม่เคยที่จะดูว่ากล่าวห้ามปรามประการต่างๆ ไม่เคยมีนะ ขึ้นเวลาไหนได้ทั้งนั้น

สำหรับเรา จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไป ตอนเสียบๆ เราก็ขึ้นไปหาท่าน กราบเท้าท่านแล้วก็เล่าถวายเรื่องธรรมะที่มันเป็นภายในจิตใจแก้ไม่ตก ท่านนอนนี้ธรรมดาได้ พยุงลุกขึ้น แต่นั่นไม่ได้พยุงเลย พอเรากราบถวายธรรมะที่เป็นขึ้นภายในใจของเรา ท่านปั๊บปั๊บลุกขึ้นเลย เอ้า ฟังนะท่านว่าฉัน นั่นเห็นไหมละความเมตตา เอ้าฟังนะ ท่านก็ใส่ปั๊บๆ เข้าใจหรือยัง ถ้าเรายังไม่สนิทใจนักเราจะยังไม่ตอบคำใด นิ่งอยู่ ท่านย้ำอีก พอท่านย้ำเข้าใจจำขึ้นมาแล้ว กราบมับๆ ท่านก็รู้แล้วว่าเราเข้าใจแล้ว ท่านล้มนอนปั๊บเลย อย่างนั้นนะพ่อแม่ครูจารย์มั่น

ปัญหาเหล่านี้เป็นของสำคัญสำหรับนักปฏิบัติ ภูมิใจนี้สำคัญมาก ใครที่มีภูมิใจที่สูงกว่าแล้วผู้นี้ไปพูดปัญหาปั๊บตอบปั๊บๆ ถ้าไม่มีภูมิธรรมแล้วลูกศิษย์ลูกหาที่มีภูมิธรรมสูงกว่าไปเล่าให้ฟัง ครูบาอาจารย์ที่สมมุติตนว่าเป็นครูเป็นอาจารย์เขาพูดลูปๆ คล่าๆ นี่มันฟังไม่ได้นะ นอกจากไม่เป็นประโยชน์อะไรแล้วยังดูถูกอาจารย์องค์นั้นอีก ทื่อ ความรู้อย่างนี้ก็มาสอนเรา นั่นเป็นนะ คืออันนี้แม่นยำมาก ถ้ารู้แล้วตอบผางเดียวๆ ถ้าไม่รู้ลูปคล่ามันเห็นภูมิผู้ตอบด้วยนะ เห็นภูมิผู้สอนด้วย นี่เป็นแล้ว นี่ละเรื่องภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้น เราจึงลงสนิทกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น ลงสนิทเลย ไม่มีอะไรเหลือเลย ที่ว่าท่านใส่ปั๊บๆ เข้าใจหรือยัง ถ้าเรายังไม่สนิทใจเราก็นิ่งฟัง ท่านย้ำอีก พอย้ำอีก เราเข้าใจปั๊บแล้วกราบมับๆ ท่านรู้แล้วว่าเข้าใจแล้ว ท่านล้มนอนปั๊บเราไปเลย เป็นอย่างนั้น

ปัญหาภายในใจจึงเป็นปัญหาสำคัญมากที่สุดที่เดียว ท่านก็บอกไว้แล้วในธรรม กัลยาณบุพฺพชนไม่สามารถแก้ปัญหาของพระอริยบุคคลชั้นพระโสดาได้ ชั้นพระโสดาไม่สามารถแก้ปัญหาของพระอนาคามีได้ พระอนาคามีไม่สามารถแก้ปัญหาของพระอรหันต์ได้ แม้พระอรหันต์ด้วยกันก็ไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาของอัครสาวกได้ อัครสาวกไม่สามารถแก้ปัญหาของพระพุทธเจ้าได้ เป็นชั้นๆ ธรรมท่านสอนไว้ คือภูมิมันต่างกัน ไม่ใช่จะไปดันเดานะ ดันเดาไม่ได้ ปัญหาภายในใจนี้ใส่ปั๊บๆ เลย แม่นยำๆ จึงเรียกว่ารู้จริงเห็นจริง จะเอาสู่มสี่สู่มห้ามาตอบไม่ได้นะ ต้องเอาความรู้จริงเห็นจริงทางนั้นพูดมาเป็นยังงีทางนี้จะทราบแล้ว ใส่ปุ๊วะเดียวขาดสะบั้นไปเลยๆ ผู้นั้นก็โล่งไปๆ เลย

อย่างที่ท่านอาจารย์คำดีท่านร้องโก้กกลางคืน อยู่สองต่อสอง คู่กับเราสองต่อสอง ปัญหานี้พอเราตอบถวายท่านปั๊บนี้ท่านร้อง เราไม่ได้ล้มนอนขึ้นมาดั่งๆ เลย ร้องโก้ก เอ้อ อย่างนี้ขึ้นเลยทันที เอาละที่นี้เปิดแล้วท่านว่า เปิดแล้วจะเข้าละที่นี้ แต่ก่อนทั้งปิดทั้งเข้าไม่ได้แล้วปิด ที่นี้ปัญหาเปิดจำออกมาโล่งไปหมดแล้ว ท่านร้องตรงนี้เอง เอาละที่นี้ประตูเปิดแล้วจะเข้าละท่านว่า ไปที่หลังถามท่านว่าผ่านแล้ว นั่นเห็น

ไหมล่ะ นี่ละไม่นานนะ ท่านผ่านแล้ว คือเปิดแล้วจะเข้าแล้ว ถ้าไม่เปิดเข้าไม่ได้ เปิดก็คือว่าแก้ปัญหาให้เปิดทางให้เข้า อันนี้ท่านร้องไห้ออกมาถึงใจท่าน เจ็บๆ นะอยู่สองต่อสอง คนข้างนอกได้ยินหมดเลยละ นี่คือปัญหาที่ถึงใจ เราก็ตอบธรรมดาเจ็บๆ แต่เวลามันถึงใจท่านท่านร้องไห้ออกมา เอ้อ เอาละที่นี้เปิดแล้วๆ จะเข้าละที่นี้ แล้วก็ไม่นาน ไปทีหลังนี้ท่านผ่านได้เรียบร้อยแล้ว อัจฉิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยนี่

ได้พูดถึงเรื่องมรรคเรื่องผลให้ท่านทั้งหลายฟัง เรื่องมรรคเรื่องผล มรรคผลนิพพานสดๆ ร้อนๆ อยู่กับ สวากขาตธรรม ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้วๆ ฟังแต่ว่าชอบ ไม่ว่าจะธรรมขั้นใดไม่ผิดไม่พลาด คือศาสดาองค์เอกสอนโลก ไม่ผิดไม่พลาด ชอบหมดๆ โดยลำดับลำดับ ขอให้ปฏิบัติตามท่านนั้นเถิด ใ้วันเดือนปีนาที่โง่งอย่าเอามายุ่ง กิเลสไม่มีเดือนปีนาที่โง่งมันอยู่กับหัวใจคน ธรรมะก็อยู่ที่หัวใจคน พาดลงไปตรงนั้นกิเลสขาดสะบั้นลงไป ไม่ต้องถามหามรรคผลนิพพาน จำขึ้นมาเลย ขอให้ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่าศาสดาองค์เอก ไม่มีใครจะสอนได้แบบศาสดานี้เลย

เพราะพระพุทธเจ้าของเราเป็นผู้สิ้นกิเลสเปิดโลก เรียกว่า โลกวิทู รู้แจ้งโลก ทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึงทั้งหมด นำธรรมมาสอนโลกจึงไม่มีอะไรที่จะข้องใจสงสัยพอที่จะให้ผู้ฟังไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควร เปิดจำออกๆ หมดเลย นี่ละธรรมะพระพุทธเจ้า ในโลกนี้มีพุทธศาสนาเท่านั้นเปิด ใครจะว่าอะไรก็ตาม เราเอาหลักความจริงมาพูด เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามศาสนาใดของผู้ใด เราเอาหลักความจริงมาพูด พุทธศาสนาเป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลสสว่างนั้นเลย เปิดจำเลย ไม่มีอะไรปิดบังลึกลับได้เลย กิเลสสิ่งปิดบังลึกลับขาดสะบั้นไปหมดจากพระทัยแล้ว ที่นี้จิตมันก็เปิดจำเลย สอนตรงไหนถูกต้องๆ เลย ตั้งแต่พื้นๆ ถึงมรรคผลนิพพานใครสอนได้ ในสามโลกธาตุนี้ไม่มี มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นสอนได้

บรรดาสาวกทั้งหลายที่เป็น สรรณิ คจฺฉามิ ของพวกเราเรื่อยมา ตั้งแต่พระพุทธเจ้าองค์ไหนๆ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ ก็เปิดจำขึ้นจากพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ๆ นั้นเองสอนให้ถึงได้นิพพาน ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ อย่าให้กิเลสมันเหยียบย่ำทำลายนิกนะ เวลานี้หัวใจโลกนี้แหม น่าทุเรศ จวนจะตายเท่าไรพูดแล้วก็กระทบกระเทือนกิเลส เรื่องธรรมไม่กระทบ ธรรมเปิดจำทำลายกิเลส แต่กิเลสอยู่บนหัวใจสัตว์ สัตว์มันหึ่งหวงกิเลส ถ้าพูดอะไรก็หาว่ากระทบกระเทือนกระแทกแตกตันไปเสีย มันลำบากนะ ตัวมันเป็นภัยมันไม่ยอมให้แตะต้องมันได้

มีพุทธศาสนาเท่านั้นบอกให้ชัดเจน เอา เปิดให้ดี ภาวนาให้ดี สติเป็นสำคัญ การภาวนาอย่าลืมนึกว่าสติ ถ้างงสติติดอยู่กับตัวเองแล้วไปไหนไม่หนีหลัก สติเป็นหลัก ไม่เอนไม่เอียงไม่เสีย ถ้าสติเลื่อนลอยแล้วผิดได้ ความรู้ของผู้ปฏิบัติไม่ได้เหมือนกัน

บางที่ความรู้สงบลงไปสว่างจ้าอยู่นี้ บางที่ฝังลงไปนี้เหาะเหินเดินฟ้าไปเลยจิต นั้น ถ้าสติตามไม่ทันเสียได้ เพราะฉะนั้นสติจึงเอาให้ทัน สติติดอยู่กับตัวเองแล้วเรื่องราวทั้งหลายจะสงบลงมาที่สติอยู่กับใจ ถ้าสติเผลอจากใจแล้วเสียได้ ให้พากันปฏิบัติภาวนา การสอนเหล่านี้เราไม่สงสัยในการสอนนะ เพราะผ่านมาหมดแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านมาอย่างโชกโชน ที่ได้มาสอนท่านทั้งหลายนี้จึงไม่มีอะไรสงสัย ในสามโลกธาตุนี้เรียกว่าเราหมดสงสัยโดยประการทั้งปวง

เปิดจำ พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนไม่ต้องถาม พระพุทธเจ้าคือใครอยู่ที่ไหน จำแล้วถามหาท่านอะไร เหมือนกับแม่น้ำมหาสมุทร มือจ๋อลงไป จ๋อลงไปตรงไหนที่จะไม่ถูกแม่น้ำมหาสมุทรไม่มี จ๋อลงไปไหนก็เป็นแม่น้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด เอา ที่นี้จิตเวลามันจำแล้วนี้จ๋อลงตรงไหนถูกพระพุทธเจ้าทั้งนั้น พระพุทธเจ้าคืออะไร มหาวิมุตติ มหานิพพานเป็นอันเดียวกันหมด นั้นละให้จำเอา ไม่มีเข้าสายบายเย็น อันนี้เรื่องของกิเลสมันหาเรื่องต่างหาก กิเลสมันก็อยู่กับใจมันไม่มีเข้าสายบายเย็น ติดมาตลอด ธรรมะฟาดลงไปขาดสะบั้นแล้วไม่มีอะไร กิเลสหมดแล้วจำเลย เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz